

Рись Л. Ф.

Волинський національний університет імені Лесі Українки

Пасик Л. А.

Волинський національний університет імені Лесі Українки

Бондарчук О. Ю.

Волинський національний університет імені Лесі Українки

ЯВИЩЕ ПАРОНІМІЇ У СУЧАСНІЙ НІМЕЦЬКІЙ МОВІ

Стаття присвячена вивченню паронімії як особливого виду відношень між лексичними одиницями, які базуються на формальній (звуковій та графічній) подібності лексем. Під паронімами розуміємо слова, що належать до однієї частини мови або мають спільні граматичні ознаки, мають спільну етимологію та, відповідно, певну семантичну подібність, що призводить до сплутування їх у мовленні. У німецькій мові паронімні пари можуть утворювати слова, які належать до різних частин мови: прикметники та прислівники, прикметники та партиципи, оскільки вони мають спільні граматичні ознаки та можуть використовуватись у тих самих колокаціях. Сумнівним видається віднесення до паронімів форм-дублетів та різних граматичних форм одного і того ж самого слова. Як системне явище паронімію можемо простежити саме як відношення між словами, які мають спільне походження, а, отже, для них характерною є наявність спільних компонентів морфемної структури, на основі яких пароніми можна класифікувати як однокореневі та словотвірні. Як однокореневі визначаємо пароніми, які містять спільний корінь, але утворені від різних твірних основ. Сюди відносимо афіксальні деривати, утворені від різних твірних основ із спільним коренем, та композити, які мають спільні безпосередні складники. До словотвірних паронімів відносимо слова, утворені від однієї і тієї ж твірної основи за допомогою різних афіксів, або ж наявність афікса є характерною лише для одного члена паронімної пари. Подальше дослідження словотвірних паронімів убачаємо в площині словотворення. Аналіз словотвірних моделей, а саме афіксів, якими різняться пари чи групи паронімів, сприятиме встановленню семантичних закономірностей між аналогічними паронімними парами та допоможе виявити семантичні співвідношення між певними словотворчими афіксами німецької мови.

Ключові слова: паронімія, паронім, однокореневий паронім, словотвірний паронім, афікс.

Постановка проблеми. Лексична система мови є відкритою, найбільш чутливою до зовнішніх впливів множинністю елементів, які перебувають у певних зв'язках один з одним. Одними з малодосліджених відношень між лексичними одиницями німецької мови залишається на сьогодні паронімія. Якщо таким явищам, як синонімія, полісемія, антонімія, омонімія було присвячено багато лінгвістичних праць, існують певні лексикографічні джерела, які фіксують такі мовні одиниці, то схожі за формою (звучанням та написанням) слова, які виявляють також певну семантичну подібність, але не тотожність, стали об'єктом лінгвістичних розвідок відносно недавно. Пароніми німецької мови в основному привертала до себе увагу як слова, які викликають певні труднощі у використанні як для тих, хто вивчає німецьку мову як іноземну, так і для носіїв мови, адже основною ознакою паронімів

є їхня формальна, а часто і семантична подібність, яка спричиняє деяку невпевненість щодо правильності застосування таких слів у мовленні, адже зазвичай йдеться про певні відтінки значень, які важливі для культури мовлення та точності висловлювання. Паронімія як системне мовне явище потребує більш детального вивчення. Хоча паронімії зв'язки і визнаються науковцями як один із видів парадигматичних відношень між лексичними одиницями, однак відсутність чітких критеріїв визначення паронімії спричиняє віднесення до паронімів лексичних одиниць різного типу. Уточнення потребує саме тлумачення мовного явища, опис структурних характеристик відповідних мовних одиниць, а також види відношень між ними.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В українському мовознавстві явище паронімії привернуло увагу мовознавців у другій половині

20-го століття, у 1986 році було видано «Словник паронімів української мови» Д. Гринчишина і О. Сербенської, який був присвячений опису найбільш уживаних у науково-популярних виданнях, художніх творах, у періодиці та в побутовому мовленні паронімів. Системне вивчення та фіксацію паронімів німецької мови започатковано завдяки проекту Інституту німецької мови імені Лейбніца (IDS) в Мангаймі «Paronyme: Dynamisch im Kontrast», який стартував у 2015 році.

Основною ознакою паронімів виступає їхня звукова подібність та можливість сплутувати паронімні лексеми у мовленні. Саме тому дослідження паронімів та їхній опис полягали здебільшого в прескриптивному описі їхнього значення та пошуку відмінностей їхнього слововживання. У центрі уваги українських філологів знаходяться пароніми у сфері термінології, адже термінологічні одиниці потребують точності та однозначності їхнього використання, що потребує розмежування схожих термінологічних одиниць. Терміни-пароніми було досліджено на матеріалі лінгвістичної термінології [1; 3], термінології галузі юриспруденції [4] та ін.

Пароніми німецької мови не були об'єктом дослідження як системне явище. Наукові розвідки, присвячені паронімам, зазвичай обмежуються аналізом семантики окремих паронімних пар, як от: *vergebens – vergeblich* [9], *anscheinend – scheinbar* [15], *sensitive – sensibel* [17]. Деякі праці сфокусовані на диференціації паронімів від інших мовних явищ як то синоніми чи омоніми [2] та на спробах категоризації і класифікації паронімних пар [15].

Постановка завдання. Метою цієї статті є аналіз теоретичних засад дослідження паронімії як особливого виду відношень між лексичними одиницями. Поставлена мета передбачає вирішення таких завдань: аналіз підходів до вивчення паронімів, уточнення поняття «паронім» та встановлення структурних характеристик паронімних одиниць німецької мови.

Виклад основного матеріалу. Явище паронімії науковці інтерпретують по-різному, спільним у цих трактуваннях є лише формальна подібність лексичних одиниць, що дозволяє досить вільно та широко тлумачити пароніми. Так, у словнику мовознавчих термінів Н. Вуџманн паронімія трактується як 1) фонетична подібність між двома виразами у різних мовах, напр.: нім. *Sommer* і англ. *summer*; або ж 2) у теорії словотвору як застаріле позначення для похідних від тієї ж самої основи: *lesen, Leser, Lesung, lesbar* [7, с. 560]. У першому випадку йдеться про міжмовну паронімію.

У сучасних мовознавчих розвідках для позначення схожих за звучанням, але розбіжних за значенням слів з різних мов частіше зустрічаємо термін «фальшиві / хибні друзі перекладача». Під паронімами зазвичай розуміють співзвучні слова однієї мови, однак певний вплив на паронімичні пари формально подібних слів іншої мови, так званих «хибних друзів перекладача», дослідники все таки відзначають, але не ототожнюють з ними [15, с. 161].

У широкому розумінні в українському мовознавстві паронімами називають «слова, а також фразеологічні одиниці й синтаксичні конструкції, що при повній або частковій семантичній відмінності є дуже подібними за формою, внаслідок чого можуть сплутуватися в мовленні або спеціально обіграватися зі стилістичною настановою» [6, с. 460]. Таке ж бачення паронімів як джерела потенційних помилок, або ж як стилістичної фігури, гри слів, яка базується на навмисному використанні подібних за звучанням слів, тобто паронимазії, відзначає і дослідник паронімії німецької мови I. Lăzărescu [10, с. 85]. Паронімами він називає слова однакового або різного походження, які не лише фонетично, але й графічно схожі і, можливо, також дещо близькі семантично. Такі слова легко сплутати через відсутність контрасту [10, с. 88].

При більш вузькому тлумаченні українські мовознавці відносять до паронімів «тільки спільнокореневі слова, що належать до однієї частини мови, подібність у морфемному складі яких зумовлює, відповідно, їх семантичну подібність» [6, с. 460]. У такому випадку до паронімів відносимо словотвірні пари, чи інколи групи, які різняться суфіксами: *fraglich – fragwürdig, unleserlich – unlesbar, wertlos – wertfrei*; або ж префіксами: *untypisch – atypisch, unpolitisch – apolitisch – antipolitisch*. P. Storjohann і U. Schnörch теж зауважують спільне походження паронімів: «Пароніми – це слова, які легко сплутати, які мають спільний етимологічний корінь, але і морфологічні розбіжності, схожі за формою та вимовою, а також мають семантичну схожість, але водночас і відмінності» [16, с. 235]. Однак, працюючи над словником паронімів, німецькі вчені все таки включили до нього окремі пари, які не мають спільного походження, узявши за основу критерій подібності та можливості використання (хоча інколи помилкового) в однакових контекстах: *dezidiert – dediziert, ethnisch – ethisch*.

О. Гринюк, описуючи пароніми, відзначає їхню фонетичну та семантичну подібність, але не тотожність, та зауважує однакове наголошування

паронімів: «Пароніми – це схожі за звучанням, але не тотожні за значенням однокореневі слова з наголосом на одному і тому ж складі, відносяться до одного логічного ряду, до однієї частини мови, та виражають поняття, відмінність між якими полягає в деяких додаткових змістових відмінках лексичних значень, що слугують для уточнення думки» [2, с. 20]. Однак наголос не можна вважати визначальною ознакою навіть для паронімів української мови. Так, на думку О. Тараненка, пароніми можуть, навпаки, розрізнятися наголосом (*вігода* – *ві'года*). Їхню відмінність від омографів учений пояснює тим, що останні, на відміну від паронімів, мають абсолютно різні значення [6, с. 460]. У паронімів німецької мови теж спостерігаємо неспівпадіння наголосу: *spenden* – *spendieren*; *verlösen* – *'auslösen* – *zulösen*.

Невизначальним критерієм для паронімів німецької мови є і їхня приналежність до однієї і тієї ж частини мови. Так, у словнику паронімів знаходимо такі пари / групи, як *auswärtig* – *auswärts*, *vergeblich* – *vergebens*, *vormals* – *vormalig*, *nötig* – *notwendig* – *notwendigerweise*, до складу яких входять прикметники та прислівники. Віднесення прикметників і прислівників до однієї паронімної групи можна пояснити подібністю їхніх граматичних характеристик. Так, прикметники німецької мови окрім атрибутивної функції можуть, як і прислівники, бути використані у функції предикатива та обставини: *notwendig* / *notwendigerweise brauchen*. Подібні граматичні ознаки мають в німецькій мові також прикметники та нефінитні форми дієслова, партиципи (дієприкметники), які теж виступають членами багатьох паронімних груп: *bedeutend* – *bedeutsam* – *bedeutungsvoll*, *regulatorisch* – *regulativ* – *regulierend*.

Особливістю паронімів з точки зору сучасних німецьких дослідників, авторів словника паронімів, є те, що паронімні пари / групи зазнають взаємного впливу на основі окремих уживань паронімних одиниць [14]. Динаміка вживання та розвитку паронімних пар може бути різною мірою зумовлена як мовними, так і немовними факторами під час комунікації. Іноді це призводить до помилок, іноді до плутанини, а іноді до семантичної адаптації. Серед причин сплутування лексем паронімної пари дослідники називають неправильну морфологічну аналогію і, як результат, використання у неправильному контексті: *Diplomatie* – *Diplomatik*; вплив іншої мови, зокрема англійської (так званих «фальшивих друзів перекладача»), як у парі *sensitiv* – *sensibel*; психолінгвістичні фактори (наприклад,

схильність до кращого запам'ятовування початку і кінця слова (*bathtub effect*): *ethisch* – *ethnisch*; концептуальна близькість членів паронімної пари: *autoritär* – *autoritativ*; використання паронімів із термінологічним значенням у загальноживаній мові: *Parodontose* – *Parodontitis*; недостатні знання певної спеціалізованої сфери діяльності: *Kriminalist* – *Kriminologe*. І таке сплутування паронімних одиниць у мовленні може мати наслідком семантичне уподібнення цих лексем, набуття однією із них значення іншого, як це описано німецькою дослідницею на прикладі паронімної пари *sensibel* – *sensitive*, в якій *sensitive* розширює свою семантику за рахунок набуття значення більш уживаного прикметника *sensibel* [15, с. 160]. Інколи навпаки, сплутування може призвести до витіснення однією лексемою іншої. Тобто спостерігаємо певні мовні та семантичні зміни, спричинені взаємодією паронімних лексем.

Перша спроба класифікації німецьких паронімів була здійснена І. Lăzărescu [10]. Науковець намагався поєднати різні критерії та, зокрема, виокремлював:

- фонетично та орфографічно зумовлені пароніми, відносячи сюди, наприклад, пари омофонів, які мають певну семантичну подібність (*Föhn* – *Fön*);

- лексикологічно зумовлені пароніми: до цієї групи були віднесені випадки словоскладання, які відрізнялись наявністю зв'язних елементів (*Schiffahrt* – *Schiffsfahrt*); різні випадки імпліцитної та експліцитної деривації від однієї і тієї ж твірної основи (*Kleinheit* – *Kleinigkeit*);

- граматично зумовлені пароніми: тут згруповано дієслівні пари, які мають різну сполучуваність та різняться наявністю префікса (*kämpfen* (*gegen*) – *bekämpfen*); прислівники та утворені від них прикметники (*dort* – *dortig*) та ін.;

- семантично-стилістичні пароніми: наприклад, пароніми з термінологічним значенням (*Laktose* – *Laktase*); паронімні пари, яким в інших мовах відповідає лише одне слово (*Etikett* – *Etikette*) та ін.

Ця класифікація відображає важливі закономірності паронімів німецької мови, однак віднесення до паронімів пар омофонів є спірним, адже їхня співзвучність є випадковою, і вони не мають спільного походження, що визнається одним із критеріїв визначення паронімів.

Дискусійним є питання щодо приналежності й інших лексичних пар до паронімів. Так, у словнику паронімів знаходимо такі пари іменників, як *Frieden* – *Friede*, *Vakzine* – *Vakzin*, які можна

назвати формами-дублетами, або варіантами одного і того ж слова. У випадку *Frieden – Friede* спостерігаємо відмінність лише у формі називного відмінка, а *Vakzine – Vakzin* відрізняються граматичним родом, однак мають однакове значення. Тому ці слова не можна «сплутати», їхнє використання в одному і тому ж контексті є правомірним, вони не мають відмінностей у слововживанні, окрім граматичних форм. Так само дублетними граматичними формами можна назвати пару *versandt – versendet*, яка є двома варіантами перфектного партиципу одного і того ж дієслова *versenden*.

Спірним є, на нашу думку, також віднесення до паронімів таких пар, як *Denkmäler – Denkmale*, *Worte – Wörter*, *Gehälter – Gehalte*. Перші дві пари слів є формами множини одних і тих самих іменників *Denkmal* та *Wort*. Пара *Worte – Wörter* має спільні та розбіжні компоненти у семантиці, а, відповідно, і відмінності у вживанні, оскільки ці форми множини відповідають різним значенням полісемантичного іменника *Wort*. У випадку *Denkmäler – Denkmale* таких семантичних відмінностей немає, обидва слова є альтернативними формами множини, які різняться лише частотою вживання та стилістичною маркованістю форми *Denkmale*, як зазначено в словнику DWDS [8]. Пара *Gehälter – Gehalte* є формами множини відповідних слів омонімічної пари *das/der Gehalt – der Gehalt*. Наявність різних форм множини є характерною ознакою омонімів німецької мови, сплутування таких омонімів спричинене швидше незнанням їхніх граматичних форм, а не подібністю семантики. Зазвичай пароніми відрізняють від омонімів на основі повної розбіжності значень останніх на відміну від певної подібності семантики паронімів. Саме тому включення до паронімів різних граматичних форм одного і того ж слова чи граматичних форм омонімів є дискусійним питанням.

Через відсутність єдиного підходу та чітких критеріїв визначення паронімів дослідники інколи приходять до висновку, що паронімія є «позасистемним явищем і протиставляється усім структурним семантичним явищам – синонімії, антонімії, полісемії, омонімії» [5, с. 122]. Для нашої роботи актуальним є розуміння паронімів, як мовного явища, якому характерні певні морфологічні, семантичні та комунікативні закономірності. На основі аналізу підходів до вивчення паронімії, розглядаємо пароніми як схожі за звучанням слова, що належать до однієї частини мови або мають спільні граматичні ознаки, мають спільне походження та певну семантичну подібність, що призводить до сплутування їх у мовленні. Осно-

вними характеристиками паронімів розглядаємо наявність формальної (звукової та графічної) подібності, яка базується на спільній етимології, а також певних семантичних зв'язків.

На основі аналізу структури паронімів, які наведені у словнику паронімів на платформі OWID [12] (окрім випадків, які ми описали вище як спірні), було виокремлено такі види паронімів:

1. Однокореневі пароніми – пароніми, які містять спільний корінь / корені (у випадку композитів), але утворені від різних твірних основ. Серед однокоренових паронімів спостерігаємо:

– афіксальні деривати, утворені від різних твірних основ: *chronisch – chronologisch*, *Enthaltung – Enthaltbarkeit*, *psychisch – psychologisch – psychiatrisch*, *feindlich – feindschaftlich*;

– композити, які можуть різнитись одним безпосереднім складником: *freiwillig – bereitwillig*, *Informationstechnik – Informationstechnologie*, *waghalsig – wagemutig*;

– композити з різною послідовністю однокоренових складників: *gleichaltrig – altersgleich*, *gleichbedeutend – bedeutungsgleich*, *Gleichzeitigkeit – Zeitgleichheit*.

2. Словотвірні пароніми – пароніми, утворені від однієї і тієї ж твірної основи та різняться:

– наявністю різних суфіксів: *fremdsprachig – fremdsprachlich*, *fleischlos – fleischfrei*;

– наявністю різних префіксів: *indiskutabel – undiskutabel*, *irreal – surreal*, *reisen – bereisen – verreisen*;

– наявністю афікса (суфікса або префікса) лише в одному з членів паронімної пари: *shocken – schockieren*, *antik – antikisch*, *ankündigen – ankünden*, *trefflich – vortrefflich*, *schenken – verschenken – beschenken*.

Оскільки словотвірні пароніми різняться лише способом їхнього утворення, то їхнє детальне дослідження можливе у площині словотворення. Аналіз словотвірних моделей, а саме афіксів, якими різняться пари чи групи паронімів, сприятиме як встановленню семантичних закономірностей між аналогічними паронімними парами, так і допоможе виявити семантичні співвідношення між певними афіксами німецької мови.

Простежити певні закономірності в однокоренових паронімів важче. Не зважаючи на спільний корінь, який зумовлює наявність у паронімів певних семантичних зв'язків, однокореневі паронімні пари можуть не мати спільного значення внаслідок індивідуального формування словотвірних ланцюжків та відповідної зміни семантики похідних слів. А прослідкувати певні типові семантичні зразки

чи закономірності у таких паронімів є складним завданням, адже кожна пара тут є індивідуальною і потребує окремого опису семантики та слововживання. Інколи спільний корінь може бути наслідком походження від однокореневих латинських слів: *kuratorisch* – *kurativ* (кураторський – лікувальний), що може бути причиною втрати семантичних зв'язків, однак робить слова подібними та є причиною їхнього сплутування у мовленні.

Класифікувати пароніми як однокореневі чи словотвірні можливо лише у випадку, якщо ми можемо простежити спосіб творення членів паронімних пар чи груп, установити їхню твірну основу. У словнику паронімів німецької мови є пари, члени яких є запозиченими з інших мов, і тому, не зважаючи на спільну етимологію, вони є неподільними у морфемному плані для носіїв мови. Такою є, наприклад, запозичена з латини паронімна пара *konkav* – *konvex*, яку не можна віднести до певної групи на основі способу творення, адже члени паронімної пари є непохідними кореневими словами. У них наявна спільна

сема *gewölbt*, однак вони позначають протилежні характеристики фігур і предметів з точки зору кривизни: «увігнутий» і «опуклий».

Висновки. Отже, паронімію розглядаємо як особливий вид відношень між співзвучними лексичними одиницями, що належать до однієї частини мови або мають спільні граматичні ознаки, мають спільну етимологію та, відповідно, певну семантичну подібність, що призводить до сплутування їх у мовленні та може спричинювати взаємний вплив членів паронімних пар один на одного. Як системне явище паронімію можемо простежувати саме як відношення між словами, що мають спільне походження, а, отже, для них зазвичай характерною є наявність спільних компонентів морфемної структури, на основі яких пароніми можна класифікувати як однокореневі та словотвірні. Особливий інтерес для подальших наукових розвідок становлять словотвірні пароніми, які можуть слугувати детальному вивченню та диференціації значень подібних словотвірних моделей та афіксів.

Список літератури:

1. Баган М. П. Паронімія в сучасній українській термінології: причини й тенденції розвитку. *Науковий вісник Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. Сер. : Філологічні науки (мовознавство)*. 2017. № 8(1). С. 5–10.
2. Гринюк О. Паронімічні відношення у сфері афіксальних похідних сучасної німецької мови. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер. : Філологія*. 2017. № 26. Том 2. С. 20–23.
3. Нечипоренко А. Терміни-пароніми та питання культури наукового мовлення. *Science Review*. 2020. № 2(29). С. 25–27.
4. Оскирко О. П. Явище паронімії в сучасній українській термінології юриспруденції. *Наукові праці МАУП. Серія «Юридичні науки»*. 2019. Вип. 58(2). С. 40–50.
5. Сімонок В. Паронімія і запозичена лексика. *Матеріали XX Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції «Вітчизняна наука на зламі епох: проблеми та перспективи розвитку» : Зб. наук. праць*. Переяслав-Хмельницький, 2016. Вип. 20. С. 119–122.
6. Українська мова : енциклопедія / Редкол.: В. М. Русанівський [та ін.]. Вид. 2-ге, випр. і допов. Київ : Українська енциклопедія, 2004. С. 460–461.
7. Bußmann H. *Lexikon der Sprachwissenschaft*. Stuttgart : Kröner, 1990. 904 S.
8. DWDS – Digitales Wörterbuch der deutschen Sprache. URL : <https://www.dwds.de/> (дата звернення: 09.07.2024)
9. Klein W. P. Vergebens oder vergeblich? Ein Analysemodell zur Untersuchung sprachlicher Zweifelsfälle. *Grammatische Untersuchungen. Analysen und Reflexionen. Festschrift für Gisela Zifonun. (Studien zur Deutschen Sprache 36)* / Breindl E., Gunkel L. Strecker B. (Hg.). Tübingen : Narr, 2006. S. 581–599.
10. Lăzărescu I. Deutsche Paronyme. *Grazer Linguistische Studien*. 1995. № 43. S. 85–93.
11. Mell R. M., Storjohann P. A. Corpus-assisted Approach to Paronym Categorisation. *Electronic lexicography in the 21st century : Proceedings of eLex 2017 conference*. Brno : Lexical Computing, 2017. P. 342–354.
12. Paronymwörterbuch – Paronyme : Dynamisch im Kontrast. URL : <https://www.owid.de/parowb/> (дата звернення: 09.07.2024)
13. Stecker B. Anscheinend falsch oder scheinbar richtig. *Grammatik und Variation. Festschrift für Ludger Hoffmann zum 65. Geburtstag* / Ekinci Y., Montanari E., Selmani L. (Hrsg.). Heidelberg : Synchron, 2017. S. 111–117.
14. Storjohann P. Dynamischer Gebrauch von Paronymen in allgemein-, fach-, wissenschafts- und bildungssprachlicher Kommunikation. *Zeitschrift für angewandte Linguistik*. 2019. Nr. 71. S. 353–383.
15. Storjohann P., Schnörch U. Verwechslungsfehler oder Wandel – sprachliche Veränderungen der Gegenwart und ihre lexikografische Dokumentation. *Acta Universitatis Carolinae Philologica*. 2016. Heft 4. S. 133–172.

16. Storjohann P., Schnörch U. Wie kann ein Paronymwörterbuch funktionieren? *Deutsch von innen, Deutsch von außen, DaF – DaZ – DaM. Beiträge der XV. Internationalen Tagung der Deutschlehrerinnen und Deutschlehrer Bozen, 29. Juli – 3. August 2013*. S. 231–241.

17. Storjohann P. Was ist der Unterschied zwischen sensitiv und sensibel? *Zeitschrift für Angewandte Linguistik*. 2015. Nr. 62(1). S. 99–122.

Rys L. F., Pasyk L. F., Bondarchuk O. Yu. PHENOMENON OF PARONYMY IN THE MODERN GERMAN LANGUAGE

The article deals with the studying paronymy as a special type of relations between lexical units based on formal (sound and graphic) similarity of lexemes. By paronyms we mean words that belong to the same part of speech or have common grammatical features, have the same etymology and, accordingly, a certain semantic similarity, which can lead to their confusion in speech. In German, words belonging to different parts of speech: adjectives and adverbs, adjectives and participles, can form paronymic pairs, as they have common grammatical features and can be used in the same collocations. It is questionable whether duplicate forms and different grammatical forms of the same word should be classified as paronyms. As a systemic phenomenon, paronymy can be defined as a relationship between words that have a common origin, and therefore patronym words are characterised by the existence of common components in their morphemic structure, on the basis of which they can be classified as cognate and derivational paronyms. We define as cognate those paronyms that contain a common root but are formed from different stems. They include affixal derivatives formed from different stems with a common root and composites that have common immediate constituents. We refer to derivational paronyms as words formed from the same derivational base with the help of different affixes, or the use of an affix can be characteristic for only one member of the paronymic pair. We see further study of derivational paronyms in the field of word formation. The analysis of word-formation models, namely the affixes that distinguish pairs or groups of paronyms, will help to establish semantic regularities between similar paronymic pairs in German.

Key words: *paronymy, paronym, cognate paronym, derivational paronym, affix.*